

### הלכות שבת סימן שב

(נו) המייַרְגְּלִים כְּדֵי לְכַטֵּל (הגהות סימני פכ"ב ותוס' פ' ח' ט"ז): **י**א מִי שְׁנֵתְלַלְכֶּה יָדוּ בְּטִיט, \*מְקַנְחָה בְּזַנְבֵּי הַסּוּס וּבְזַנְבֵּי הַפָּרָה (נו) וּבְמִפְּשֵׁה הַקֶּשֶׁה הַעֲשׂוּיָה לְאַחַז בַּהּ קוֹצִים, אֲכָל לֹא בְּמִפְּשֵׁה שְׁמִקְנָחִים בַּהּ יָדִים, שְׂלֵא יַעֲשֶׂה כְּדֶרֶךְ שֶׁהוּא עוֹשֶׂה בְּחֹל וְיָבֹא לְכַבֵּס הַמַּפָּה: **י**ב יֵאָסֹר לְגַנֵּב פּוֹס שֶׁהִיָּה בּוֹ מַיִם (נח) \*אוּ יִיָּן בְּמִפְּשֵׁה, (נט) \*מִשּׁוּם (ס) דְּאֵתִי לִידֵי (יח) סְחִיטָה: **י**ג שְׂאִין מִסְתַּפְּלִין בְּשֶׁבֶת בְּמִרְצָה שֶׁל מִתְּכַת (סא) שֶׁהִיא חֲרִיפָה בְּאֵמֶל (פרוש, כעין סנין קטן סד וחרוף), דְּחִישִׁינָן שְׂמָא

ק ומכיים קנה כב, וכתב הרב הפניני שואו תוספתא ר חשיבין בשם ר' רבנן ורסן קתלי יי ש שבת קמ"ט וכתבא קפא, חר"ף ורא"ש ורמב"ם דפיק כב וישאר פוקים

#### באר היטב

שאיין מקפיד על מימיו, מ"א. ויכס' אלהיו רבה הניח דבר זה בצ"ע, ע"ש. ודע דסחיטה של מים הוי תולדה דמלפן או צובע, כמל שפכת הב"י סוף סימן שכ:

#### משנה ברורה

מכון לכבס רק לכבטל המייַרְגְּלִים, מפל מקום פסיק וישא הוא, ושרתו והו כבוסו. ולכן טוב שלא לקח תינוק בחיקו בשבת אם לא על פר, פן לשתין [ס"ח]. והנה לפי המבאר בסעיפים אלו דבגד שיש בו לכלוף, לכלי עלמא שרתו והו כבוסו, צריף לנתר שלא לשפך שום מים לתוך פלי ששרתיים בו בגדים לכבסו<sup>62</sup>, אם לא שהפירמשה עלים מפבר למעלה על הגדים, מסתברא דמטר, וכלישפן שרתו שלא להטיל בגד למים, ולכן (ע) הרוחץ תינוק לא ישים בגדיו פמיהם<sup>63</sup>. ועין מה שפכתו בבאר הלכה: (נו) המייַרְגְּלִים. שפגד, אכל שפאגין מטר [ש"ת]: **י**א (נו) **ובמפשה הקשה**: וכן בסמרטוט שאין מקפיד עליו אם יתלכלך או כפתל, וכדלעיל: **י**ב (נח) או י"ן. עין בגמ' אברהם שכתב, דבשאר משקין מטר לנגב את הכוס ואין חוששין שמה יבוא לסחיטה, וכדלקמן בסיון שיט סעיף י וסימן שלר סעיף כד, ודעת הרבה אחרונים דאף בינן אין לחש, ובכוס צר יש להתקיר אף בשאר משקין: (נט) **משום וכו'**. רוצה לומר, (על) אפלו להפוסקים לעיל בסעיף ט דלא אמרינן בזה שרתו והו כבוסו משום דמפשה הנה נקי מתחלה ולא הנה בה לכלוף, וגם דקפחת זה דרך לכלוף הוא ולא דרך כבוס, אפלו הכי אסור משום שמה יבוא לידי סחיטה. והתשובת הרב"ז סימן ריג פתב לענין נגוב פוס וקצרה דהעולם אין נוהרין בזה, ולידע אין לחש, דאין דבוק בדפני הכלי מים כל-כף שבווא לידי סחיטה, אלא-אם-כן מנגב בה פלים הרבה, דאז קרוב הדבר שבווא לידי סחיטה בין פלי לכלי, ראוי לנער בו שלא לעשה פן, עין שם, והביאו בכרפיי"וסף. (עב) ובסמרטוט המצמד לקף שאין מקפיד עליו לקטו, לכלי עלמא שרי. (עג) ונראה דאף לנגב בה פלים הרבה שרי, דאם הנה סמרטוט לח מצד אחר על-ידי הנגוב ינגב בה מצד אחר: (ס) **דאיתי לידי סחיטה**. עין באחרונים שסתמו דכוס שהוא צר אין לנגבו אפלו בסמרטוט המצמד לקף<sup>65</sup>, דאי אפשר שלא לבוא לידי סחיטה, אכל דבר רחב, כגון שנשפך מים על שלחן וספסל, לכלי עלמא מטר לקנחו בדבר שאין מקפיד עליו<sup>66</sup>. ועין בבאר הלכה: **י**ג (סא) **שהיא חריפה**. רוצה לומר, ששפת המרצח תהי ויעשויה לשם קף להסיר בה בחל את הנימין המולדלין מראשו כשרואה שחן מולדלין<sup>67</sup>, ויש לחש בשבת שמה ישפח ויעשה

עליהם אסור דהו כבוסו, ב"י: (יח) סחיטה. ונ"ל דבסמרטוט המצמד לקף שרי דלא גזרינן שמה יחסו, ועוד נ"ל, דדוקא בכוס שהוא צר או אפשר דלא איתי לידי סחיטה, אכל ספסל מטר לקנח, ודוקא בדבר

#### באר הלכה

משום דהוי מלאכה שאינה צריכה לגופה, דאין פנתו בשביל הכבוס רק להשיע סתה טקסן. ולא נהירא, דמלכלכים ניקא לה הכבוס, ובחל דעתו שיסתם אחר רחיצת הקטן וינגבם והיו מקבטין, אכ"פן כננה בשביל כבוסו פמ"ן ואין זה מלאכה שאין צריכה לגופה. ומפל מקום על-ידי אינו-הודי יש להחיר בחינת הויורג'ע"ן למים; ואלו אם הם נקיים ומקבטים, טוב שנתן לחוף המים על-ידי אינו-הודי אם באפשר, כן נראה לענינת דעתי. ועין לעיל מה שכתבנו בסיון שא סעיף מה וקטין מר אדוות נגובן: \* מקנחה בזנב הסוס<sup>68</sup>. כתב בספר תוספת' שבת דהיינו שאינם מחברים בבהמה, דאם לא-כן הא קמא לן דאסור לטלטל בעל-חי אפלו מקצתו, עד כאן דבריו. ולענינת דעתי יש לעין בזה, שלא הנדר זה פשוט פוסק, וגם לשון התוספתא אינו מליב פלי, ויש מבר פמ"ן בזנב שועל או בשער שועל, ואי אמרת דגם זנב מירי בתלוש אם פן הפל הווא מלקח היא; ומה שהקשה משום אסור טלטול, אפשר דלא אסור רק נוסף דבעל-חיים ולא בשערן שהוא מחבר להו, דלא חשיב כגופן בזה, וצריף עינן: \* או י"ן. עין במשנה ברורה מה שכתבנו ודעת הרבה אחרונים וכו', הלא הנה האלה רבה ותוספת' שבת ותמצית' השקל ועוד אחרונים, וגם הנריא פתב דכה שכתב המחבר 'או י"ן הוא רק לדעת תרמב"ם, דלדעת רבנו עס וכן עסם התמבר לקמן בסיון שלר סעיף כד, עין שם פטר אף בינן כמו בשאר משקין: \* משיב וכו'. עין במשנה ברורה. ולכאורה קשה, הא קמא לן לעיל בסעיף ט בהפ"ה דבכוסים מוצטים לא חלשינן שבווא לקטו. וצל מהר"ב בעצמו לא קשה פלי, דאפשר דהוא אין מחלק בין מרבים למוצטים לענין חשש סחיטה וכן כענינו שאין מחלק בזה לענין שרתו והו כבוסו, עין בטורן, אכל על השלחן-ערוך דסבירא לה סבירא לו, למה אסר בכל בניי (מנדל) חלק תרמ"ב [בד]? ובאמת מטעם זה התייר הרב"ו. ודקדקתי היטב בדברי הפגן אברהם ומצאתי שהוא כמו לנה פתרוצו השני שכתב: אי נמי יש לומר דהכי קאמר, בינן שהכוס צר וכו' וכן משמע בסעיף ט בהפ"ה, הנינו רוצה לומר, דשם מבאר דבכוסים נוצטים לא חלשינן שמה יבוא לסחיטה, וכמו שהקשינו, ועל-כן נד מהרוץ הראשון וקאמר דסבירא לה דכין שהווא צר כנודאי יבוא בעת תנאים לסחיטה, אכ"פן לפי תרוץ זה, בכוס רחב או בקצרה לא חלשינן פלי שבווא לסחיטה בינן שנפטים מוצטין, ופטר לנגב אפלו במפשה שמתפיד עליו, ולכן שפיר יש לקמף בכוס רחב או בקצרה על דברי הרב"ז שכתבנו במשנה ברורה, ששם השלחן-ערוך מודה לו. ונראה דלנה פגן הרב"ז וכתב' אדם שהעתיקו דינא דשלחן-ערוך רק לענין כוס צר, שהם אחזו התרוץ השני של הפגן אברהם שהוא אמת לדינא וכמו שהוכחנו ונראיתי באיני אחרתי ומננו שהעתיקו דינא דשלחן-ערוך לאסורא אפלו בכוס רחב אם הוא מנגב בדבר שמקפיד עליו. והעתיקו גס"פן תרוץ השני של הפגן אברהם דבכוס צר הוא פסיק וישא ואסור בכל גנזי; ולא נהירא, שאחזו החבל ב' ראשין, דלפי תרוץ הראשון של הפגן אברהם, אפלו בכוס צר לא אמרינן דהוי פסיק וישא, ופטר בדבר שאין מקפיד עליו, מדקאמר הפגן אברהם 'עין שהכוס צר ולא פתב דמירי בכוס צר, משמע דגם בתרוץ הראשון מירי בכוס צר, דסתם פוס הוא צר, ולפי תרוץ השני נוקא בכוס צר, אכל בכוס שאינו צר לא חלשינן כלל שבווא לסחיטה, ופטר לנגב אפלו בדבר שמקפיד עליו בינן שהמים מתפטים. והנה כדברי הגר"א שהוסק עצמו לקרץ דמה שאסר השלחן-ערוך מן הוא רק לדעת הרב"ב, אף שהשלחן-ערוך בעצמו אין סובר פתה בסימן שלר סעיף כד, ולא ניקא לה בתרוצו דהפגן אברהם בינן שהכוס צר הוא פסיק וישא, משמע דסבירא לה דאף בכוס צר אין בו פסיק וישא, וכדעת הפגן אברהם בתרוצא קמא, ונפקא מנה דבדבר שאינו מקפיד עליו פם בכוס צר שרי וכן מה שהקשינו לעיל הרי הפים מוצטים ואין חלשינן לסחיטה, קשה פם לדבריו: ואולי דמירי כנגב כוסות הרבה, ולשון 'כוס' שנזכר בשלחן-ערוך הוא לאו דוקא, ודמק; ואולי דסובר ללכה דגם במוצטין יש חשש סחיטה, ועין במה שפרשנו בהא ובלקטית בסיון שא טעם תרש, משום דאינו מקפיד, וכן בדברי הרב"ז לא נזכר נפקא-מנה פין פוס לכוס, ועל-כן נראה דבשעת דהיק אין לקחות

#### שער הציון

(ט) מגן אברהם בשם ספר חסידים: (על) פן בארו האחרונים וכן באר הגר"א, עין שם: (עב) מגן אברהם: (עג) ואף דלכאורה משמע כדב"ז דאף במקמד אין להקל, משעם שיסתמו בין כלי לכלי כדי שיהיה ראוי לנגב עוד בה, שם קאי על מפה קטנה, עין שם:

תרהוב: 1 התוליים.



## הַלְבוּת שֶׁתּוֹסֵף שָׁב

ביאורים ומוספים

55) וכוסות המצויות בזמנינו, דעת הגר"י קרליץ (חוט שני ח"ב פל"ג ס"ק א ענ"י ר"י) שנחשבות ככוסות צרות. אכן, סמוך לפי הכוס, דעתו (שם) שמותר לנגב אפילו בכוסות צרות.

56) ואפילו אם הוא מלוכלך, כתב הקצות השלחן (סי' קטז בדה"ש ס"ק כט) שמותר לקנח בו, כיון שאינו חושש לליבונו כלל, ובדומה למבואר בשו"ע לקמן (סי' שיט ס"י) שמותר לסגן מים במשמרת. וראה בביה"ל שם (ד"ה משום), ומה שכתבנו שם.

[משנ"ב ס"ק סא]

בְּשֵׁרָאָה שֶׁהֵן מְדַלְּקִין<sup>57</sup>.

57) ומראה זו, כתב הערוך השלחן (סכ"ד) שאינה מצויה במדינתנו, ולא ידענו מה היא. אכן, בשו"ת אור לציון (ח"ב פכ"ד תשובה ז) כתב שמדין זה יש ללמוד שאסור לאדם לראות בשבת את המותר הנשקפת בסכין מתכת או במספריים מבריקות, משום חשש הסרת הנימין. מאידך, הגר"י איערבך (שולחן שלמה ס"ק כה) הסתפק בדיון זה, שכן אין בהתבוננות בדמות הנשקפת מכלים אלו כדי לגרום לאדם להוריד את שערותיו, כפי שיש בהתבוננות במראה, והוסיף, שבסכין יש לצדד להתיר מטעם נוסף, שכן בימינו אין דרך להוריד את השערות על ידי סכין, אלא במספריים בלבד.

[ביה"ל ד"ה מקנחה]

מְקַנְחָה בְּזַבְזָה<sup>58</sup>.

58) ואף על פי שהקינח בזבז הסוס, נחשב כשימוש בבהמה או בצדיקה שאסור [כמבואר בשו"ע לקמן (סי' שה ס"ח)], ביאר הגר"י איערבך (שש"כ פכ"ז הע' נג וה"ג שם) שיתכן שרגילות היא לנגב ידיים מלוכלכות בזבז הסוס, ומשום כך נחשב הסוס כעומד לכך. [ועיי' שכתב שאפשר שמשום כך אף אין שערות הזנב נחשבות כמוקצה].

[משנ"ב ס"ק נה]

שְׁלֵא לְשַׁפֵּף שוֹם מִיָּם לְתוֹף פְּלִי שְׁשֵׁרוּיִים בּוֹ בְּגָדִים לְכַפְסָן<sup>59</sup> וכו', הַרוֹחֵץ תֵּינוֹק לֹא יֵשִׁים בְּגָדָיו בְּמַיִם<sup>60</sup>.

52) ולולף טיפות של חומר חיטוי על חיתולי בד מלוכלכים ובדו' כדי להרחיק מהם חרקים או חיידקים, דעת הגר"י איערבך (שש"כ פט"ו הע' טז) שמותר, כיון שבדרך כלל אין חומר זה משמש לכיבוס, וארובה ריחו הרע חודר לבגד.

53) ומובא בגמ' (שבת לב, א), שנשים מתות בגיל צעיר משום שמכבסות צואת בניהן בשבת.

[משנ"ב ס"ק נח]

וּבְמִקְפָּה הַקְּשָׁה<sup>64</sup>.

54) אבל במפה רכה שמקנחים בה את הידים אסור לקנח, שגורו שמא יכבסנה, וכפי שכתב השו"ע. ואף שלענין מי שנתלכלכו ידיו מפירות, כתב המשנ"ב לקמן (סי' שכ ס"ק נח) בשם כמה אחרונים שמותר בשעת הדחק לקנח את הידים במפה, כיון שהוא דרך לכלוך, ולא חששו שמא יכבס את בגדיו, וכן לענין מכה שיוצא ממנה דם כתב לקמן (סי' שכ ס"ק קמו) שבשעת הדחק מותר להניח עליה בגד אף על פי שהדם צובע את הבגד, הואיל והוא דרך לכלוך, ולא חששו שמא יבא לכבס את הבגד [ראה תהלה לדוד ס"ק יג], ביאר הגר"י אלישיב (קובץ שימוש חכמים ח"ה עמ' קסט) שחשש זה לא נאמר אלא במקום שהדרך היא לכבס את הבגד מיד לאחר שמקנחים בו את הלכלוך, כגון בטיט האמור כאן, אבל לא חששו שמא יקנח בבגד שאין דרך לכבסו מיד לאחר הקינוח.

[משנ"ב ס"ק ס]

אֵין לְנַגְבוֹ אֶפְלוֹ בְּסִמְרָטוֹט הַקֵּינָד לְכַפְסָן<sup>65</sup> וכו', מְפָר לְקַנְחוֹ בְּדָבָר שְׂאֵין מְקַפֵּיד עָלָיו<sup>66</sup>.





### הלכות שבת סימן שב שנ

באר הגולה צ

ישיר בה נימין המדלדליו; ואפלו אם היא (סב) קבוע בפתל. האבל מתר להסתבל במראה (סג) \*שאין בה (סד) חשש זה אפלו אינה קבוע:

שג דיגי תכשיטי אשה, וכו' כ"ו סעיפים:

א לא תצא אשה בחוטי עמר ולא בחוטי פשתן ולא ברצועות (א) שבראשה, מפני (ב) שצריכה להסירם בשעת (ג) טבילה, חישנין (ג) שמא תולידם ארבע אמות ברשות הרבים. ואם הם (ד) קלועות בפערה, מתר. ויש מי שאוסר. ואם הם (ה) מעשה אריגה, מתר, שאינה צריכה להסירם בשעת טבילה: הגה ובבלר (ו) שלא יהיו (ז) מטופפות, או מוקפים, דאז (ח) מסירן כדי שלא יתטפפו במים (טור והרא"ש וסמ"ג): ב המתר לצאת בחוטיין שפצנארה (י) שהם רפויים ואינה צריכה להסירם בשעת טבילה, ואבל קמולא שפצנארה אסור, מפני שצריכה להסירה בשעת הטבילה, (ח) לפי שהיא מהדקת אותה כדי שתראה בעלת פשר, וחישנין דלמא אתנא לאתויי ד' אמות ברשות הרבים. ולא תצא בטופפת, והוא פמין ציץ ומגיע מאן לאון, ולא בשרביטין, והוא גם כן ציץ ואינו מגיע אלא עד לחניה, שכורכתו על ראשה

א שבת נ"ו במענה ובמנרא ב טור בשם רבנו תם ר"א"ש ור"ן שם ג ושיי שם ד שם במנרא ח שם כרב יוסף אלקא רוב הונא ו שם במענה וקדקפול לה רבינא שם ז שם במענה וקדקפול לה רבי אבהו שם

#### באר היטב

בבה טבילה, ולדידי אין ספק, דלא פליגי רבנן במתקמא, וכן פסק הט"ז בס"ק ב יעו"ש: (ג) מטופפות. שאו חוצין: (ג) מסירן. והו' טעם על מקומם:

(ה) טבילה. קמב הבאר היטב אשר לפני: ואם הבחילה אסורה מפני גזרה זו צ"ע. כי הבחילות אסורות לטבל כמ"ש ביו"ד סימן קמט, ע"ש. ולא יצמי לשה קספק בבחילה טפי ממוקנה דאין שרף נפי

#### באר הגולה

מיד הפקל לנגב בכוס צר, ובלבד שיהיה בדבר שאינו מקפיד עליו לכתחו אחר הטעם. ורצה מתחלה לשפף כל המים מן הכלי: \* שאין בה וכו'. עין במשנה ברורה שכתבנו דהיא הדין במראה של מסכות לשאינה חריפה, פן משמע לשון השלחן ערוך והר"ף דדוקא כשהיא חריפה, דחלה עליה גזרת חכמים, ואז אפלו קבעה אחר-כך בפתל אסור, אבל אם אינה חריפה, היא בכלל שאר מראה, דמה לי אם היא של מתכות, בינו דאינה עשויה להשיר בה נימין, כמין אחר חשיבא. וכן מדיק היטב לשון השלחן ערוך שקמב דאין בה חשש זה, דכולל בזה אפלו אם היא של מתכות, אם אינה חריפה, היא דמניא לשאר מראות. וראיתי באל"ה רבה שהביא בשם מ"ט. דבמתכות אפלו אינה חריפה שאינה עשויה להשיר בה נימין פס"פ אסור, דבמתכות לא חלקי חכמים. ולעניות דעתי נראה כמו שכתבתי, כפשטא דלשנא דכל הפוסקים, ותעם כמו שכתבנו, דכיון שאינה עשויה להשיר בה נימין, פמין אחר דיקא, וכן מדיק לשון הגמרא דקאמר רב נחמן רבה פר אבות: מפני מה אמרו מראה של מתכות אסורה. מפני שאדם עשוי להשיר בה נימין המדלדליו, ומשמע דקשאינה עשויה להשיר בה מתר; וגם לדבריו היה לו לרבי מאיר שם בגמרא לאפלויה עלה דרבנן גם בשאינה קבוע אם לא היתה חדה, דלדידה דלא גזר קבוע אסור אינה קבוע, פל"שפן דלא גזר אינה חריפה אסור חריפה. וכל זה שכתבנו הוא אפלו לדעת הב"ח לציל בסימן ער"ה דאוסר בגזר קבוע בפשטי לירות לאורה, וכל-שפן לשארי דעות שמוקבא שם פמנא-אבנהם ופ"ח להקל בזה, וכל-שפן בענגנו נראה דאין להחמיר בזה:

#### משנה ברורה

ברנפו בחל"ט: (סב) קבוע בפתל. שלא יוכל להשיר בה, גם כן אסור, דלא חלקו חכמים במראה של מתכות בין קבוע לשאינה קבוע: (סג) שאין בה וכו'. בגזן במראה של וכו' כית פצין שלנו, והוא הדין במראה של מתכות כשאינה עשויה חריפה, והשעם, כיון דאינה עשויה כלל להשיר בה נימין לא גזרו פלל עליה, ולא חישנין שמא שפצנארה פפצנארה שהן מדלדליו לך אחר מספרים כדי להעבירם, (עד) דאדוקי וכו' מדבר שהוא שבת: (סד) חשש זה. עין ביונה דעה סימן קנו, באינה אפן מתר להסתבל במראה: א (א) שבראשה. אבלהו קאי, ולאפוקי חוטיין שפצנארה, כמו שכתב בסעיף ב: (ב) שצריכה להסירם וכו'. הינו, דלמא מתרמי טבילה של מצנה וחקרה להסירם) מפני חציצה, ואתנא לאתוינהו ד' אמות. וצין פאחרונים שפכתו דלא פלוג רבנן בהתקמא, (ב) ואפלו וקנה וכתולה לא תצא: (ג) שמא תולידם. ודוקא (ג) בדברים קטנים כאלו הוא דחישנין, כיון דאין בחל לפעמים היא נושאתן בידה, אבל דברים שהם עקר מלבושים לא חישנין להכי, דאין דרבה לילך בלעדם ובדאי תלבשם אחר הטבילה: (ד) קלועות בשערה מתר. דהא ליכא למתש דלמא אתנא לאתוינהו, דהא אסורה לשתר קליעת שערה, כמו שכתב בסעיף כו. וטעם היש-מי-שאוסר הוא, דדלמא פשתתרמי לה טבילה של מצנה תסתור תסתור יהודית ותוציא החוטין ואתנא אחר-כך לאתוינהו) ט"ז, ועוד טעמים אחרים עין בפ"ח ובבאר הג"א: (ה) מעשה אריגה. דהני לא מהקרי שפיר ולא חצי. וצין יורה דעה סימן קצח דסתם שם בסעיף ג, דדוקא פשמעשה אריגה היו חלולים אז אין צריכה להסירם: (ו) שלא יהיו מטופפות. דכשהחוטין מטופין בטיט נרפש, (ג) המים ממתים את הטיט ויקלכלף פשרן בצליתן מן הטבילה, ועל-פן ברבה להסיר מתחלה, וכיון דשקיל לה משום טוהר אתנא לאתוינהו, וכן פשהחוטין מוקבין פס"פ מסירתם קדם הטבילה כדי שלא יתטפפו החוטין מהמים, ואתנא אחר-כך לאתוינהו. (ד) ויש אומרים עוד, דמתקבת בכל זה להסיר קדם הטבילה משום חציצה, כיון שמוקבצת עליהן: ב (ו) שהם רפויים. שאינה מהדקת בחזק, (ה) שאינה חונקת עצמה, מה שאין פן בקטלא (ו) שהיא רצועה חכה, בדלקמה בסעיף ז, ואינה חונקת. והא דלא אסרו בחוטיין משום דלמא שלפא ומתווא, דנה אינו שרף אלא בדבר שהוא תכשיט: (ח) לפי שהיא מהדקת, הינו דמשום הכי יש בזה משום חציצה. ואף דלקמה בסעיף ז משמע דטעם האסור הוא משום דהוי דבר חשוב וחישנין דלמא שלפא ומתווא, (ז) התם מורי ברפוייה סביב צנארה ואפלו הכי אסור משום שלפא ומתווא, והכא פקשהדקת כדי שמתראה בעלת פשר, מפילא לא שלפא מעליה, שאז לא תראה בעלת פשר, ואפלו הכי אסורה (ח) משום דצריכה להסירה משום חציצה:

#### שער הציון

(טז) גמרא שם: (ה) באר היטב ופרי"קגדים: (ז) מוגזאבתם בשם ההוספות: (א) רש"י, ודעתו דמשום חציצה אין צריך להסיר כיון דעליהו מהו מאי: (ד) הוא דעת רבותיו של רש"י שסבירא לה דאף-על-גב דעליה מהו מאי, כיון שפסקתה עליהן להסירן מפילא חצי ומתקבת להסירן. ופשטה דלשנא דהרמ"א פאן משמע דסבירא לה כדעת רש"י ולא כדבוחי, ושם ביונה דעה קצ"ח סיפ"ד ד בהנ"ה סתם כדעת רבותיו (וכבר התעורר בזה הג"א בבאור), ומפני זה דחק הטנא-אבנהם בסעיף-הקטן ה דהפננה פאן גס"פן משום חציצה, אבל פשטה דלשנה דהרמ"א לא משמע כן, וכן משמע בבאר הג"א: (ט) גמרא: (י) ברש"י: (ז) ט"ז בשם ההוספות: (ח) ומשעם זה אסור בענגנו אפלו אינה תכשיט [ב"ח]:

